

TAJEMNÝ DŮM

Splendidum družstvo

Edgar Wallace

TAJEMNÝ DŮM

EDGAR WALLACE

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

TAJEMNÝ DŮM

Copyright © Edgar Wallace, 1919

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Translation © Tereza Novotná, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-363-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-364-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-365-6 (PDF)

Z anglického originálu *The Secret House by Edgar Wallace* přeložila Tereza Novotná.

Obsah

- Kapitola 1. DVOJITÁ VRAŽDA
- Kapitola 2. LOUPEŽ VE SCOTLAND YARDU
- Kapitola 3. ZVLÁŠTNÍ CHOVÁNÍ MILIONÁŘE
- Kapitola 4. TAJNÉ SETKÁNÍ
- Kapitola 5. POLTAVO V NOVÉ ROLI
- Kapitola 6. ZMIZENÍ MILIONÁŘE
- Kapitola 7. LADY CONSTANCE
- Kapitola 8. PRVNÍ NÁVŠTĚVA TAJEMNÉHO DOMU
- Kapitola 9. ZÁVĚŤ
- Kapitola 10. HRABĚ POLTAVO SE SNAŽÍ UNIKNOUT
- Kapitola 11. SMITHOVO SELHÁNÍ
- Kapitola 12. ZÁHADNÝ DOPIS
- Kapitola 13. ÚNOS FRANKA DAUGHTONA
- Kapitola 14. PODIVNÝ ZÁŽITEK KOČÍHO BROWNA
- Kapitola 15. SVATBA
- Kapitola 16. POLTAVO CHYSTÁ VELKÝ VYDĚRAČSKÝ PODNIK
- Kapitola 17. POLTAVO ZÁHADNĚ ZMIZÍ
- Kapitola 18. POLTAVO V PASTI
- Kapitola 19. TAJEMSTVÍ MEDAILONU
- EPILOG*

Kapitola 1. DVOJITÁ VRAŽDA

U vchodu do velké budovy, v níž se nacházelo mnoho kanceláří, stál váhavě chudě oblečený muž. Jeho skromný vzhled, ošuntělý oblek a obnošené boty naznačovaly, že potřebuje peníze. Působil dojmem cizince: jeho tvář byla hubená a výrazná a nad očima, zahalenými oparem smutku, se mu tyčilo rovné, tenké obočí černé barvy. Pečlivě si prostudoval cedule s uvedením všech firem nacházejících se v tomto domě a brzy našel, co hledal. Jeho pohled padl na ceduli, která mimo jiné uváděla kancelářské prostory v pátém patře:

“Koutek pro drbny.”

Cizinec vytáhl z kapsy novinový výstřižek a porovnal jeho obsah s nápisem na ceduli, pak, když se definitivně rozhodl, vyšel několik schodů a vešel do haly. Kabát měl pevně zapnutý, protože límec a košile zdaleka nebyly nové – nepřevlékal je už déle než týden. Při bližším zkoumání bylo možné spatřit stopy skvrn na jeho buřince a také to, že rukavice, které držel, měl obě na levou ruku.

Když vešel do výtahu, řekl výtaháři s výrazným cizím přízvukem: „Do třetího patra!“

Výtahář ho vyvezl do pátého patra a rukou ukázal na dveře, za nimiž se nacházel Notorious. Cizinec se váhavě přiblížil ke dveřím a

přečetl si na nich: ZAKLEPEJTE

Zaklepal na dveře z matného skla a o chvíli později se dveře otevřely. Ačkoliv na mechanickém zařízení, které odemykalo dveře, nebylo nic překvapivého, cizinec se cítil trochu nesvůj. Když překročil práh, ocitl se v řídce zařízeném pokoji. U okna stál stůl a na něm hromada novin. Na zdi visela potrhaná mapa Anglie. Cizinec přešel ke dveřím na protější zdi a znovu zaklepal.

„Pojďte dál,“ zněla odpověď.

Opatrně otevřel dveře a vešel do další místnosti. Tato místnost byla prostornější a elegantnější. Na masivním dubovém stole stály dvě elektrické lampy s krásnými hedvábnými stínidly. U jedné zdi stála velká knihovna. Nepořádek, který na stole panoval, naznačoval, že v této místnosti sídlí redakce novin.

Nejpozoruhodnější na tom všem byl muž sedící u stolu. Byl širokoramenný, podsaditý a soudě dle hlasu v nejlepších letech. Návštěvník mu neviděl tvář, protože byla skryta za černým krajkovým závojem. Tento závoj, jako kapuce, byl přehozen přes hlavu a svázan pod bradou šňůrou.

Když si muž sedící u stolu všiml cizincova úžasu, vybuchl smíchy.

„Prosím, posaďte se,“ řekl francouzsky. „Nenechte se mým vzhledem vykolejit.“

„Mohu vás ujistit, že váš vzhled mě neděsí,“ odpověděl cizinec, „jediná věc, která mě může děsit, je vyhlídka na smrt v chudobě.“

Zahalený muž chvíli mlčel a pak řekl: „Přišel jste za mnou v reakci na můj inzerát?“

Cizinec souhlasně přikývl.

„Potřebujete sekretáře, skromného a nemluvného, který mluví cizími jazyky a potřebuje si vydělávat peníze. Splňuji všechny uvedené požadavky. Pokud byste také požadoval, aby kandidát měl bouřlivou a dobrodružnou minulost, pak bych vašim požadavkům vyhověl.“

Cizinec cítil, že ho muž pozorně sleduje, ačkoliv mu neviděl do očí. Šéf si zřejmě svého budoucího zaměstnance pečlivě prohlížel.

„Zdá se mi, že splňujete mé požadavky,“ řekl po chvíli.

„Jistě,“ spěchal ho návštěvník ujistit. „Nyní vás požádám o sdělení vašich podmínek, abych mohl rozhodnout, zda váš návrh splňuje má přání. Jako podnikatel víte, že k uzavření smlouvy je nutný vzájemný souhlas obou stran. Proto vás nejprve žádám, abyste mi sdělil, jaké povinnosti mi hodláte uložit?“

Muž v závoji se opřel o židli a strčil si ruce do kapes.

„Vydávám malé noviny, které čte hlavně služebnictvo bohatých lidí. Čas od času dostávám zajímavé zprávy o životech gentlemanů, psané hysterickými francouzskými služebnými nebo italskými lokaji, kteří byli nějakým způsobem uraženi a touží se pomstít. Bohužel nemám dostatečnou znalost těchto jazyků, abych se s takovými texty mohl přímo seznámit, ale zároveň bych si přál, aby mi tyto informace neunikly. Proto potřebuji pokorného člověka, který by mi obsah těchto dopisů přeložil. Víte, předpokládám, že služebnictvo má obvykle historky, které vykreslují jejich pány v ne zrovna lichotivém světle. Mimochodem, jak se jmenujete?“

Cizinec na okamžik zaváhal.

„Poltavo,“ řekl po minutě ticha.

„Jste Ital nebo Polák?“

„Polák.“

„Již jsem vás informoval, že mé noviny mají zájem o širokou informovanost o všem, co se děje ve společnosti. Zajímá mě zejména zákulisní stránka života v naší společnosti. Pokud jsou nějaké zprávy vhodné k tisku, zveřejňujeme je. V případech, kdy tyto zprávy nejsou vhodné k publikaci...“ redaktor se významně odmlčel, „pak je nezveřejňujeme. Ale,“ zvedl varovný prst, „ani nepomyslete na to, že byste tyto zprávy, které nepodléhají zveřejnění, vyhodil do koše. Uchováváme si je v našem archivu pro vlastní potěšení a zábavu.“

Nastalo další dlouhé ticho. Zahalený redaktor jako by o něčem přemýšlel.

„Kde bydlíte?“ zeptal se nakonec.

„Ve čtvrtém patře malého domu na Bloomsbury.“

„Kdy jste dorazil do Anglie?“

„Před šesti měsíci.“

„Proč jste přijel do Anglie?“

Poltavo pokrčil rameny.

„Proč jste sem přišel?“ ptal se redaktor vytrvale.

„Měl jsem rozdílný názor s policejním náčelníkem v San Sebastianu,“ odpověděl Poltavo lhostejně.

„Kdybyste se rozhodl říct mi cokoli jiného, nenajal bych vás,“ poznamenal redaktor.

„Proč?“ Poltavo žasl.

„Protože vím, že jste nelhal. Vaše setkání s policií v San Sebastianu nebylo bezdůvodné. Z hotelu, kde jste bydlel, zmizela značná částka peněz. Ke ztrátě došlo v pokoji vedle vašeho a z vašeho pokoje do něj vedly dveře. Pro muže, který věděl, jak odemknout tyto dveře paklíčem, celá záležitost nepředstavovala

žádné potíže. Váš odchod byl také způsoben tím, že jste neměl finanční prostředky na zaplacení účtu za hotel.“

„Vidím, že jste informovaný člověk,“ poznamenal Poltavo, ale nestyděl se.

„Moje povolání vyžaduje, abych byl o všem informován... Mimochodem, můžete mi říkat pane Browne... Pokud na toto jméno někdy nereagují, nebuďte z toho divný: můžu na něj zapomenout, protože ve skutečnosti používám jiné jméno. Najímám vás.“

„Jsem vám velmi vděčný. Mimochodem, tento výstřížek z novin,“ a Poltavo ho ukázal, „mi poslal nějaký neznámý příznivec.“

„Tímto neznámým příznivcem není nikdo jiný než já. Teď už je vám, doufám, všechno jasné.“

„Teď je všechno jasné. Ale nejdůležitější pro mě je zjistit, jaký budu dostávat plat.“

Pan Brown jmenoval částku, která pro Poltavo hodně znamenala. Vydavatel novin ho pozorně sledoval a zdál se být spokojen s dojmem, který udělal.

„Tady mě často neuvidíte. Pokud budete dobře pracovat a nezneužijete mou důvěru, která vám byla vložena, zdvojnásobím vám plat. Ale pokud se rozhodnete mě zklamat, tak pozor. To je vše, co jsem vám chtěl říct. Zítra ráno si kancelář odemknete sám. Tady je klíč pro vás a tady je klíč k ohnivzdorné skříni, ve které uchovávám svou korespondenci. Najdete v něm spoustu dopisů, které vykreslují nejlepší představitele naší společnosti ve velmi nelichotivém světle, ale je nepravděpodobné, že tam najdete byť jen jediný řádek, který by mi mohl ublížit. Doufám, že mě nepřinutíte litovat, že jsem si vás vybral...,“ řekl přísně pan Brown.

„Můžete se na mě spolehnout...,“ skočil mu Poltavo do řeči.

„Nepřerušujte mě, ještě jsem nedomluvil. Když říkám, že doufám, že nebudu muset litovat, že jsem si vybral vás, znamená to, že se nebudete snažit se mě něco vyptávat a zjistit mé skutečné jméno. S pomocí speciálního zařízení, jehož fungování nevidím důvod prozrazovat, mohu opustit tento dům, aniž by si kdokoli všiml, že jsem vydavatelem těchto novin. Poté, co si projdete korespondenci v cizích jazycích, ji přeložíte do angličtiny a předáte ji poslu, který k vám bude každý den v pět hodin odpoledne docházet. Plat budete dostávat pravidelně ve stanovených časech. O zbytek redakčních záležitostí se nemusíte starat; Zpráva v novinách se vás také netýká. Požádám vás, abyste na pět minut odešel do vedlejší místnosti a pak se můžete vrátit sem a postarat se o dnešní poštu.“

Poltavo se s úctou uklonil a opatrně za sebou zavřel dveře. Uslyšel kovové cinknutí a automatické zařízení, které odemykalo vchodové dveře, nyní zamklo vnitřní dveře.

Uplynulo pět minut. Poltavo se dotkl kliky dveří – ta povolila a on vešel do vedlejší místnosti. Místnost byla prázdná. Z této místnosti vedly další dveře do chodby, ale Poltavo byl přesvědčen, že se jeho šéf k tak jednoduché metodě zmizení neuchýlil. Poté, co nově jmenovaný sekretář pečlivě prozkoumal místnost, nenašel žádný jiný východ z prostor. Za židlí, na které seděl zahalený vydavatel, stála velká skříň. Poltavo se do ní podíval v naději, že v ní najde důmyslné řešení zmizení svého šéfa, ale skříň se ukázala být plná složek, tlustých knih a svazků dokumentů.

Pak se Poltavo začal systematicky seznamovat s prostory. Jeho pozornost nejprve upoutaly zásuvky stolu, ale poté, co se ujistil, že jsou zamčené, jeho zájem o jejich obsah opadl. Velmi dobře věděl, že pan Brown nebude uchovávat žádné důležité dokumenty v

zamčených zásuvkách. Pokrčil rameny, ubalil si cigaretu a pustil se do práce.

* * *

Šest týdnů Poltavo pilně pracoval ve své nové pozici. Každý pátek našel na stole kromě obvyklé pošty i obálku adresovanou jemu, v níž bylo několik pečlivě složených bankovek. Každý den v pět hodin večer se v kanceláři objevoval tichý a neochotný promluvit posel a vyzvedával poštu.

Poltavo si každý týden kupoval noviny vydávané jeho šéfem „Drby z lepší společnosti“ a pečlivě si ji četl. Zjistil, že se do tisku dostala jen malá část jeho překladů a že pan Brown zjevně vydáváním těchto novin sledoval jiné cíle. Jednoho z následujících dnů se závoj, který toto tajemství zahaloval, trochu poodhalil.

Někdo zaklepal na dveře kanceláře a Poltavo stiskl mechanické tlačítko spouště umístěné pod deskou stolu. Dveře se otevřely a do místnosti vešla mladá dáma.

„Dobrý den! S čím vám mohu pomoci?“ zeptal se Poltavo a vstal ze svého místa.

„Jste vydavatelem těchto novin?“ zeptala se žena.

Poltavo se tiše uklonil. Vždycky byl připravený se vším souhlasit! Kdyby se ho zeptala, jestli je pan Brown, mlčky by jí to odkýval.

„Dostala jsem od vás dopis,“ pokračovala dáma, přistoupila ke stol

u a podívala se na něj. V jejím pohledu byla směsice opovržení a strachu.

Poltavo se znovu uklonil. Ačkoli nikomu kromě svého šéfa nepsal, necítil žádné výčitky svědomí nad tím, že tuto mladou dámu oklamal.

„Píšu spoustu dopisů,“ poznamenal lhostejně, „a opravdu si nepamatuji, jestli jsem vám psal, nebo ne. Můžu se podívat na ten dopis?“

Dáma otevřela kabelku, vytáhla obálku a podala ji Poltavovi. Na záhlaví obálky a hlavičkového papíru bylo napsáno „Notorious“, ale adresa byla pečlivě přeškrtnutá. Dopis zněl:

Vážená paní!

Mám několik velmi důležitých informací o povaze Vašich vztahů s kapitánem Brockleym. Jsem si jistý, že nebudete tolerovat, aby bylo Vaše jméno zmíněno ve spojení se jménem tohoto muže. Jako dcera a dědička zesnulého sira George Billkeho se možná přikláníte k domněnce, že Vaše společenské postavení Vás staví nad soudy a drby lidí, ale ujišťuji Vás, že informace, které mám k dispozici, by pro Vás mohly mít vážné následky, kdybych je sdělil Vašemu manželovi. Naše informační kancelář je připravena Vám pomoci a umlčet ty, kteří chtějí tyto informace proti Vám použít. To bude znamenat výdaje ve výši deseti tisíc liber, které mi musí být předány v anglických bankovkách. Pokud s mým návrhem souhlasíte, prosím, uveďte to v sekci ztrát a nálezů na Megafon, načež stanovím čas a místo schůzky. Ale ani nepomyslete na to, že byste mi chtěla napsat nebo se se mnou setkat osobně v mé kanceláři.

S největší úctou

D. Brown

Poltavo si dopis přečetl a bylo mu jasné, jaký cíl vydavatel novin v podstatě sleduje. Opatrně složil dopis a podal ho mladé ženě.

„Možná jednám ukvapeně,“ řekla, „ale musím vám říct, že velmi dobře vím, co je vydírání a jaký k němu má postoj zákon.“

Poltavo byl na okamžik zmatený, ale pak se definitivně rozhodl.

„Tento dopis jsem nenapsal,“ laskavě poznamenal, „byl odeslán bez mého vědomí. Pokud jsem již dříve nevyvrátil váš názor, že jsem vydavatelem těchto novin, pak jsem tímto chtěl pouze přiznat, že jsem zástupcem šéfredaktora. Pan Brown vyřizuje své záležitosti zcela nezávisle na kanceláři, ačkoliv vím o všem, co se děje v redakci,“ dodal spěšně a dychtil po dalších odhaleních. „Mohu s vámi jen soucítit, protože chápu, že vám tento dopis musel způsobit znepokojení.“

Na rtech mu hrál úsměv. Poltavo byl vnímavý muž a okamžitě si uvědomil, že tato žena se bojí mnohem méně, než by se dalo při prvním setkání s ní předpokládat.

„Vyřešení této záležitosti mohu nechat na svém manželovi a kapitánu Brockleymu,“ řekla. „Dám tento dopis právníkovi a seznámím s ním oba muže, kteří jsou v něm zmíněni.“

Poltavo si všiml, že dopis byl odeslán před čtyřmi dny, a řekl si, že pánové, o nichž se v něm píše, se ho nikdy nedočkají, protože jim nebyl předložen v první minutě, kdy bylo podráždění a rozrušení dámy nejsilnější.

„Myslím, že jste dost inteligentní,“ pokračoval smířlivě, „abyste pochopila, že tato malá potíž pro vás nemůže znamenat žádné komplikace. Co to vlastně znamená publikovat nějaké ubohé dopisy?“

„Opravdu má moje dopisy?“ zeptala se mladá žena změněným tónem.

Poltavo se uklonil.

„A tyto dopisy mi budou vráceny, pokud zaplatím požadovanou částku?“

Poltavo znovu přikývl a zamyšleně se kousal do rtu.

„Rozumím.“

Bez dalšího slova spěšně odešla.

Poltavo ji doprovodil ke schodům.

„Tohle je vydírání,“ řekla mladá žena bez větších emocí. „Teď už jen musím rozhodnout, co udělám.“

Poltavo se vrátil do své kanceláře a s úžasem stál na prahu. Židli, na které před chvílí seděl, nyní obsadil jeho zahalený šéf.

Poltavův úžas ho pobavil, ale nepřišel se sem bavit.

„Bravo! Výborně jste se z té situace dostal,“ poznamenal.

„Byl jste svědkem mého rozhovoru s tou dámou?“ zeptal se překvapeně Poltavo.

„Ano. Slyšel jsem každé slovo. Tak co si o tom všem myslíte?“

Poltavo přisunul židli ke stolu a posadil se.

„Celý tenhle příběh považuji za velmi chytře vymyšlený,“ poznamenal s úctou. „Zároveň se, ale nedokážu zbavit myšlenky, že plat, který dostávám, je příliš nevýznamný s ohledem na okolnosti.“

Pan Brown přikývl.

„Asi máte pravdu,“ řekl. „Postarám se o to, aby se vám zvýšil. Ale jak absurdní bylo, že tato žena přišla sem do kanceláře.“

„Platí jedna ze dvou věcí: buď je hloupá, nebo je špatná herečka.“

„Co tím myslíte?“ nechápal Brown.

Poltavo pokrčil rameny.

„Nepochybuji o tom, že všechno, co se právě stalo, byla chytře koncipovaná komedie. A ona byla úspěšná, protože dosáhla toho, čeho si předsevzala.“

„Čeho chtěla dosáhnout?“ zeptal se zvědavě redaktor.

„Chtěl jste mi odhalit skutečnou podstatu svého případu,“ poznamenal Poltavo. „A k tomuto závěru docházím na základě následujících údajů. Zaprvé, soudě podle adresy na obálce, se tato dáma jmenovala Lady Crusberryová, ale její skutečné jméno začíná na B, protože toto písmeno má na kabelce. Z toho vyplývá, že buď jí dopis nebyl adresován osobně, nebo byl celý příběh s dopisem blaf. V tak delikátní záležitosti by se lady Crusberryová obešla bez prostředníků a přišla by za mnou osobně. Myslím, že Lady Crusberryová, stejně jako tento dopis, existuje jen v něčí fantazii a že tohle všechno mělo prověřit mou loajálnost k vám. Sledoval jste mě ze svého úkrytu. Navíc se vám díky této komedii podařilo odhalit mi pravou podstatu vašeho podniku.“

Pan Brown se tiše zasmál.

„Nejste hloupý, Poltavo,“ řekl, „zasloužíte si zvýšení platu. Jsem ochoten uznat, že váš předpoklad je správný. Teď už všechno víte a já se ptám: souhlasíte s tím, že pro mě budete i za takových okolností nadále pracovat?“

„Pod jednou podmínkou.“

„Ven s ní.“

„Jsem špatný člověk a dobrodruh,“ začal Poltavo. „Můj život...“

„Přestaňte,“ přerušil ho Brown. „Vůbec nemám v úmyslu vám dát velké jmění. Zaplatím vám přesně tolik, kolik je nezbytné k vaší

existenci, a přesně tolik navíc, abyste mohl slušně existovat a žít v pohodlí.“

Poltavo přistoupil k oknu a zamyšleně se podíval na ulici. Najednou se otočil čelem ke svému šéfovi a řekl: „Abych mohl pohodlně žít, potřebuji byt na St. James's Street, auto, lóži v opeře...“

„Ne! Buďte rozumný.“

Poltavo se usmál.

„Podívejte se na tento dopis,“ řekl a vytáhl jeden dopis z hromady ranní korespondence. Rukopis dopisu byl nerovnoměrný, ale zároveň měl všechny typické znaky latinského písma. „Tento dopis napsal Ital a většina lidí by mu nevěnovala pozornost, ale mě zaujal.“ A jeho oči se jiskřily vzrušením. „Je velmi možné, že mi tento dopis přinese jmění. Toto je dopis od muže, který si přeje navázat kontakt s anglickými novinami a zjistit si způsob života jistého pana Fellocka.“

„Fellocka?“ zeptal se překvapeně Brown.

Poltavo přikývl.

„Náš přítel Fellock si postavil nádherný dům, píše se v dopise našeho korespondenta. V tomto domě jsou na tajném místě uloženy miliony italských lir. Neprobuzuje to vaši fantazii?“

„Postavil si velký dům?“

„Tenhle dopis... Myslím, že jsem vám ještě neřekl, že ho napsali dva různí lidé? Naši korespondenti nás informují, že Fellock je vinen řadou trestných činů, ale nemají žádné důkazy, které by to podpořily.“

Brown zamyšleně poklepal prsty o stůl se sklopenou hlavou, jako by řešil složitý problém.

„Tohle jsou jen dětinské řeči,“ řekl rozhodně. „Tyhle řeči o skrytých pokladech nestojí ani za mák. Autoři dopisu jsou Jižané s bujnou fantazií. Asi se ptají, jestli byste jim mohl poslat peníze na cestu?“

„Naprostá pravda.“

Brown se rozesmál a vstal ze židle.

„Je to starý trik používaný ve španělských věznicích. Doufám, že se nenecháte oklamat takovým naivním výmyslem?“

Poltavo pokrčil rameny a řekl: „Sám jsem byl ve vězení ve Španělsku, a také jsem musel posílat podobné dopisy bohatým lidem v Anglii s žádostí o pomoc, abych se mohl dostat z vězení. Znímám tento trik, ale mýlíte se, pokud si představujete, že španělští zločinci píšou takové dopisy ve svém rodném jazyce – píšou, alespoň lámanou angličtinou. Ne, pane Browne, tento dopis je zcela jiné povahy. To, co je v tomto dopise napsáno, je pravda.“

„Dovolte mi podívat se na dopis.“

Poltavo mu podal dopis a Brown se na okamžik odvrátil od svého sekretáře, zvedl závoj a dopis si přečetl. Pak dopis opatrně složil a schoval ho do kapsy.

„O tom si promluvíme později,“ řekl ostře.

„Chci vás požádat ještě o jednu věc, kromě zvýšení platu.“

„Mluvte!“

„Možná je to z mé strany známka slabosti,“ začal Poltavo, „ale rád bych se znovu pohyboval v dobré společnosti. Chápete, toužím po společnosti krásných dam a elegantních mužů. Chybí mi světlo. Je to směšné, ale rád bych se setkal s bohatými lidmi, kteří hrají na burze, s politiky, průmyslovými magnáty. Chci žít v luxusu – miluji hudbu, miluji kvalitní víno...“

„A co to má společného se mnou?“ zeptal se příkře Brown.

„Dáte mi příležitost být součástí této společnosti,“ odpověděl Poltavo laskavě. „Obzvláště bych se rád setkal s tím bohatým průmyslníkem, o kterém se tak často mluví v novinách, panem Farringtonem...“

Pan Brown byl ponořen do myšlenek. Pak vstal ze židle a zamířil ke skříni. Stiskl nějaký tajný spínač, ozvalo se kovové cinknutí a skříň se i s celým svým obsahem převrátila dozadu, čímž se za ní otevřel průchod do sousedních kancelářských prostor, které si Brove také pronajímal. Zahalený vydavatel se bez jediného slova stáhl do chodby.

Zvedl hlavu a řekl: „Jste vážně chytrý chlap, Poltavo,“ a s těmito slovy zmizel.

Skříň se vrátila do původní polohy a průchod se uzavřel.

* * *

„Ty hajzle!“

Výkřik se rozléhal po opuštěném Brackley Square a narušil noční klid jednoho z obyvatel sousedního domu. Křik uslyšel pan Gregory Farrington, který trpěl nespavostí, odložil knihu a spěchal k oknu. Žaluzie byly stažené, ale strčil prst mezi dvě lamely a viděl, co se děje na ulici.

V tlumeném, mihotavém světle pouliční lampy uviděl dvě postavy mužů, kteří se o něčem hádali. Farrington slyšel jejich vzrušené hlasy. Živá gesta svědčila o jižanském původu sporných osob.

Jeden z nich zvedl ruku, jako by chtěl udeřit druhého, a Farrington uviděl, jak se v prchavém světle lucerny zableskla hlaveň revolveru.

„Hm!“ zamumlal Farrington.

Byl sám ve svém krásném domě na Brackley Square. Komorník, kuchař, služebná a dokonce i šofér odešli z domu na ples služebnictva. Hlasy na ulici zesílily.

„Zloději!“ zahřmělo nečekaně francouzsky. „Opravdu se tak asi nechám okrást...“ Farrington nedokázal rozluštit zbytek věty.

Na druhém konci náměstí se objevil policista. Farrington pečlivě otřel okenní sklo a s obavami se podíval na policistu. Pak sešel dolů po schodech a otevřel víko schránky na dopisy. Z tohoto výhodného místa snadno viděl a slyšel všechno, co se na ulici dělo. Muži, co se hádali byli v těsné blízkosti jeho domu, stáli na schodech vchodu.

„Co vlastně chceš?“ zeptal se jeden z nich francouzsky. „Koneckonců byla stanovena určitá odměna — bylo by možné vydělat spoustu peněz. Ale kdyby se nám ho podařilo zajmout osobně, bylo by dost peněz pro oba. Naše úmysly se bohužel shodovaly, ale přísahám ti, že tě nehodlám oklamat...“ hlas se ztišil do šepotu.

Pan Farrington stál v potemnělé předsíni a snažil se rozeznat útržky slov, které k němu doléhaly. Účastníci sporu byli s největší pravděpodobností účastníky nebo komplici Montagua, nechvalně známého Montagua Fellocka.

Týkalo se to Montaguea, vyděrače, kterého marně pronásledovali nejlepší evropští policisté. A bylo stejně jisté, že oba muži stojící na ulici současně vymysleli plán, jak Fellocka vydírat nebo zradit.

Pan T. B. Smith také žil na Brackley Square. Byl to vysoký úředník ve Scotland Yardu a dychtivě chtěl svrhnout Montaguea Fellocka. Farrington si toho byl dostatečně vědom a bylo mu jasné, co bylo předmětem vášnivé konverzace, která se venku odehrávala.

„Říkám ti,“ ozval se znovu jeden z těch, kteří stáli poblíž domu, „že jsem všechno zjistil a podnikl jsem všechna opatření, abych se s panem setkal...“

„V tom případě pojďme spolu,“ namítl druhý, „nevěřím nikomu a nejméně chci věřit Neapolčanovi...“

* * *

Policista Hebbitt, jak se později během vyšetřování ukázalo, spor neslyšel. Kategoricky prohlásil: „Neslyšel jsem nic zvláštního.“

Najednou se ozvaly dva výstřely.

Nebylo pochyb o tom, že tyto výstřely byly vypáleny z jednoho nebo dvou Browningů, a pak se ozvala ostrá policejní píšťalka. Policista Hebbitt spěchal směrem, odkud se ozývaly výstřely, a cestou spustil poplach.

Když běžel na místo činu, uviděl před sebou tři lidi. Dva leželi natažení na chodníku a vedle nich stál třetí – pan Farrington, a s hrůzou se díval na celou scénu. V zubech držel píšťalku a pronikavý vítr mu třepotal lemem šedého roucha.

O deset minut později se na místě objevil Smith. Než dorazil, shromáždil se před Farringtonovým domem velký dav lidí a zvědaví lidé vykukovali z oken.

„Jsou mrtví,“ hlásil policista.

Smith se podíval na ležící těla; nebylo pochyb o tom, že to byli cizinci. Jeden z nich byl dobře oblečený, zatímco druhý měl na sobě ošuntělý číšnický frak, skrytý pod dlouhým cestovním kabátem, pevně zapnutým na knoflíky.

Obě těla ležela vedle sebe. Jeden z mrtvých padl na záda, druhý padl tváří dolů. Policista se poté, co se ujistil, že je cizinec mrtvý, ho nechal ležet v této poloze.

Policejní kordon držel zvědavce v uctivé vzdálenosti, zatímco se šéf tajné policie Smith začal seznamovat se situací, za které k činu došlo. Zatímco těla převáželi do přivolané sanitky, Smith se přiblížil k Farringtonovi, který se třásl zimou.

„Dovolte mi, abych vás požádal, abyste mě následoval nahoru,“ oslovil rozpačitý milionář policejního náčelníka. „Rád bych vám řekl, co o tomto případu vím.“

Když Smith, jehož čich byl neobvykle vyvinutý, vstoupil do místnosti, ucítil slabý zápach, poněkud neobvyklý pro vstupní halu, ale nedal najevo, že by ho něco trápilo. Byl to rezervovaný a korektní gentleman.

Znal pana Farringtona, a kdo by neznal Farringtona, tohoto přemrštěně bohatého muže.

„Vaše dcera...,“ začal.

„Myslel jste adoptivní dceru,“ opravil ho Farrington a rozsvítil v pokojích. „Není doma. Přes noc zůstala u své přítelkyně, lady Constance Daxové. Znáte tuhle paní?“

Smith přikývl.

„Bohužel vám toho můžu říct jen velmi málo,“ poznamenal Farrington. Byl bledý a stále se třásl.

Jeho stav nejvíce odpovídal stavu občana dodržujícího zákony, který se vůlí osudu stal svědkem vraždy.

„Slyšel jsem hlasy,“ řekl, „a zamířil jsem ke dveřím. Měl jsem v úmyslu zavolat policistu, ale než jsem to udělal, ozvaly se dva výstřely, otevřel jsem dveře a uviděl, že oba muži se zhroutili na chodník. Policista je v této poloze našel.“

„O čem to mluvili u vašich dveří?“

Farrington zaváhal.

„Doufám, že nebudu muset u soudu vypovídat jako svědek?“ zeptal se.

Poté, co ho Smith ujistil, že se tomuto osudu může vyhnout, milionář promluvil.

„Mluvili o nechvalně známém Montaguovi Fellockovi... Jeden z nich vyhrožoval, že ho vydá policii.“

„Ano,“ poznamenal Smith. A toto „ano“ znělo, jako by tuto okolnost tušil a na tom, co mu milionář řekl, pro něj nebylo nic nového.

„A kdo byl ten třetí?“ zeptal se nečekaně.

Farrington se lehce začervenál.

„Třetí?“ nechápal.

„Ano, ptám se na toho třetího, na toho, kdo zastřelil tyto dva lidi. Přestože jsem poblíž těl našel dva r

evolvery, z těchto revolverů nebyly vypáleny žádné střely. Proto jsem přesvědčen, že do tohoto incidentu je zapojena třetí strana. Vadilo by vám, kdybych vám prohledal dům?“

Na milionářově tváři se objevil lehký úsměv.

„Samozřejmě proti tomu nemám žádné námitky. Kde byste chtěli začít s prohlídkou našeho domu?“

„Začnu od sklepa a od kuchyně.“

Farrington odvedl detektiva dolů po zadním schodišti a rozsvítil.

V kuchyni nebylo ani stopy po cizím člověku.

„Tady jsou dveře do sklepa,“ řekl Farrington. „Je tu sklad a tady jsou dveře do vchodu. Dveře jsou zamčené.“

Smith stiskl kliku a dveře pod jeho tlakem povolily.

„Vidíte, že nejsou zamčené,“ poznamenal a vešel do tmavé chodby.

„Je to chyba komorníka,“ odpověděl užasle milionář. „Vydal jsem nejprísnější rozkaz zamknout všechny dveře. Pokud budete pokračovat v prohlídce, uvidíte, že dveře do dvora jsou zamčené a zajištěné řetězem.“

Detektiv osvětlil dveře kapesní baterkou.

„Myslím, že to není pravda. Dveře jsou prostě otevřené.“

Pan Farrington byl zlostí bez sebe.

„Nejsou zamčené?“ zvolal.

Smith vyšel na malé nádvoří. Do ulice vedlo malé schodiště s několika schody. Posvítil na něj baterkou a najednou si všiml něčeho lesklého na jednom ze schodů. Když zvedl lesklý předmět, uviděl, že je to malá zlatá lahvička, která zřejmě vypadla z dámské kabelky. Detektiv si ji přiložil k nosu.

„Ano, to je ono,“ zamumlal.

„Co jste říkal?“ zeptal se milionář podezřívavě.

„Myslím ten pach, který jsem ucítil, když jsem vešel do haly. Tohle je velmi zvláštní vůně.“ Znovu si přivoněl k lahvi. „Řekněte mi, patří tato cetka vaší adoptované dceři?“

Farrington důrazně zavrtěl hlavou.

„Doris tu v životě nikdy nebyla,“ řekl, „a nesnáší parfémy.“

Smith si klidně strčil lahvičku do kapsy a pokračoval v prozkoumávání. Všechny jeho pokusy cokoli zjistit však byly marné a následoval milionáře do jeho kanceláře.

„Jaký je váš názor na všechno, co se stalo?“ zeptal se milionář detektiva.

Smith na tuto otázku okamžitě neodpověděl. Nejdřív šel k oknu a podíval se ven na ulici. Dav přilákaný událostí se postupně rozcházel. Mlha visící nad městem houstla a zahalila lucerny, které vypadaly jako velké žluté, slabě mihotavé koule.

„Myslím, že tudy prošel Montague Fellock.“

Farrington se na něj s úžasem podíval.

„To myslíte vážně?“ zeptal se.

Detektiv přikývl.

„Co říkáte na ty dveře, co byly odemčené? Musel tam být nějaký cizinec,“ zvolal Farrington. Opravdu si myslíte, že Montague Fellock byl dnes v tomto domě?“

Smith znovu přikývl.

Nastalo krátké ticho.

„Snažil se mě vydírat,“ řekl Farrington zamyšleně, „ale nemyslím si...“

Detektiv si zapnul kabát.

„Čeká mě ještě jeden nepříjemný úkol: musím prozkoumat těla mrtvých.“

Farrington se otrásl.

„To je hrozné,“ zaskřehotal.

Smith se rozhlédl po luxusně zařízené kanceláři. Ze stropu visel stříbrný lustr a světlo z mnoha elektrických žárovek se mihotalo a

tříštilo v křišťálových závěsech. Stěny byly obloženy dřevem a dřevo vesele praskalo v mohutném litinovém krbu. Podlaha byla pokryta perským kobercem. Na stěnách viselo několik obrazů, každý z nich měl hodnotu jmění.

Na stole ležela fotografie – portrét mladé ženy v plném rozkvětu krásy a mládí.

„Promiňte,“ řekl Smith a zamířil ke stolu. „Tohle je?“

„Tohle,“ milionář spěchal s odpovědí, „je lady Constance Daxová. Je si velmi blízká s mou adoptivní dcerou.“

„Je momentálně ve městě?“

„Momentálně je na návštěvě v Great Bradley. Její bratr je tam knězem.“

„V Great Bradley?“ zeptal se Smith znovu a zamračil se, jako by se snažil na něco vzpomenout. „Není Tajemný dům v těchto končinách?“

„Ano, něco jsem o něm slyšel,“ řekl Farrington a lehce se usmál.

„K.D.“ zamumlal Smith a zamířil ke dveřím.

„Co jste říkal?“

„K.D. jsou iniciály Lady Constance Daxové.“

„To je naprostá pravda, ale co to má s věcí společného?“

„Stejná písmena jsou vyryta na zlaté láhvičce. Dobrou noc!“

Farrington stál zmateně a přemýšlel o posledních slovech hosta.